

(πίνακας 34)
Στράτης Περγαντής

Για τον Πατέρα μου

Αγάπη μου μυριάκριβη, φτεράκι της ψυχής μου,
έφυγες τόσο απρόσμενα κλέφτη της λογικής μου..
Κλειδί του Παραδείσου και ήλιε των ματιών μου,
το «τέλος» από την νιότη μου.. κι «αρχή» των γηρατειών μου..
Τα λόγια ήσουν στα χείλη μου, ο χτύπος στην καρδιά μου,
οι σκέψεις απ' τη μέρα μου, στα όνειρα η χαρά μου..
Δεν είμαι στην αγκάλη σου.. χάρδια δεν σου γυρεύω..
όμως σε κάθε ανάσα μου ΠΑΤΕΡΑ ΣΕ ΛΑΤΡΕΥΩ..!
Πάντα για σένα(για τον λατρεμένο μου ΠΑΤΕΡΑ)

Πόνο τον πόνο μέτρησα
μα οι αριθμοί τελειώσαν.
Το δάκρυ κάπου στέρεψε
και οι λυγμοί πνιγήκαν.
Ρώτησα τότε την καρδιά
μην έχει λησμονήσει;
Έπαψε πλέον να πονά
και στη ζωή γελάει;
Και την απάντηση
σκληρή την έδωσε η σιωπή της.
Πιο δυνατή από κραυγή
και πιο πικρή από δάκρυ.
Πιο οδυνηρή από λυγμός,
πιο ιερή απ' αγάπη..!

Τίποτα πιο ιδανικό, τίποτα πιο τέλειο,
ήταν η λατρεία μας, "θρησκεία κι Ευαγγέλιο"..
Ήσουν για με "Θεός" στη γη, μα δεν σε προσκυνούσα,
σε θαύμαζα, σε λάτρευα, με λάτρευες και ζούσα..
Ήσουν η καρδούλα μου, το γέλιο, η χαρά μου,
πως ν' αντέξω να σ' έχω πια μόνο στα όνειρά μου..;
Μου έχεις πάρει μυαλό, καρδιά, ζωή χαρά και σκέψη,
τέτοιο πόνο Πατέρα μου άνθρωπος πώς ν' αντέξει..;

Στέλλα-Σοφία Ζυγούρη